

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodosio Scholastico. 280.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ciauit, his verbis utens, Quicumque viderit mulierem ad concupiscendum eam, iam mœchatus est in corde suo.

Sereno Tribuno. 279.

Divina iustitia, vir erudite, quæ in futura vita scelerum omnium pœnas omnino exactura est, hic quoque perfræpe mentes eorum, qui ipsam fallere conantur, fallit, eòsque qui ipsam effugere moliantur, per ea ipsa, quæ agunt, in suos casses incidere cogit. Usque adeò sapiens ac potens est, atque eiusmodi, ut nulla ratione circûscribi, fucûsque ipsi fieri possit. Nam quod à Platone sub Socratis persona dictum est, Cùm illuc venerimus, quod certum ac perspicuum est, sciemus, nõ de iudicio dictum est, perinde ac de eo ipse ambigeret, absit (nam hoc dogma certum apud eum & indubitatum est:) sed de eo, quod Socrates rectè philosophatus esset. Nam cùm nonnullos, qui philosophiæ munus summa cum laude obiissent, commemorasset, ne sibi ipsi, si testimonium sibi ipsi adhiberet, invidia aliquid conflaret, his verbis usus est: Quibus ipse quoque, pro virili quidem mea, nihilo inferior fui, verùm omni ratione in eorum numero esse studui. An autem rectè studuerim, & num quid à nobis prestitum sit, cùm illuc venerimus, perspicuè sciemus. Quæ quidem verba non multum dissimilia sunt his Pauli verbis, Nihil mihi conscius sum, sed non in hoc iustificatus sum.

Theodosio Scholastico. 280.

Sublimior tentationibus quispiam efficitur, non cùm eas præterit, sed cùm ad ea, quæ accidunt, perferenda scipsum erudit. Tentationes enim, quæ, ut ipse ais, discuti nequeunt, per eorum, qui adversos casus perferre norunt, patientiam & fortitudinem discutiuntur. Optima quippe rerum earum, quæ in nobis minimè fixæ sunt medicina, est ea, quæ nostri arbitrij est, patientiæ: ac necessariorum eventuum,

ἀπεφύνατο, φήσας, πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸ ὀπιθιμῆσαι, ἤδη ἑμώχουται αὐτῷ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

Σερίνω τριβύνη. σθ.

Ἡδίκη, ὦ σοφὲ, ἢ πάντων ἐκείσε δίκας εἰσπεραξομένη, καὶ ταῦτα πολλάκις κλέπτει τὰς τῆς κλέπτει αὐτὴν περιουσίας φρένας, καὶ τοὺς μηχανωμένους αὐτὴν ἐκκλίνει, δι' αἰπεράτησιν, εἰς τὰς ἐκείσε ἄρκυς ἐμπιπτεῖ καταναγκάζει, τοσοῦτον ὅτι καὶ σοφὴ ἔδυναται, καὶ ἀπαρλόγιος. τὸ γὰρ ἐρημόν τῷ Πλάτῳ, ὡς ἐκ περὶ Σωκράτους, κείσε ἐλθόντες τὸ σαφές εἰσόμεθα, ἢ περὶ τῆς κλίσεως εἰρηται, ὡς ἀμφιβαλλομένης αἰῆς. ἀπαγοπέπηγε γὰρ παρ' αὐτῷ μάλιστα τὸ το δόγμα, ἀλλὰ περὶ τοῦ ὀρθῶς πεφίλοσοφηναί τ' Σωκράτῳ. μνημονεύσας γὰρ πῶν ἄρκως ἴσως πεφίλοσοφικότων, ἵνα μὴ δόξη αὐτῷ μαρτυρῶν φορτικός ἐναί εἰρη, ὡν δὴ καὶ γὰρ κατὰ τὸ δυνατὸν ἔδυν ἀπέλιποι ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ παντὶ ὅσῳ περὶ θυμῆτις γένεσθαι, εἰδ' ὀρθῶς περὶ θυμῆτις, καὶ τὴν ἴσασθαι. κείσε ἐλθόντες, τὸσα φές εἰσόμεθα. εἰκότα πρὸ λέγων τῷ Παύλῳ φήσας, οὐδὲν ἑμαυτῷ αἰνοῖδα, ἀλλὰ ὅσα ἐν τοῦτῳ δέδικάμαμ, ὁ δὲ ἀνακρίων με κύριός ἐστι.

Θεοδοσίῳ σχολαστικῷ. σπ.

Τὴν ἰσχυρότερὸς τῆς γένεσθαι τῆς περὶ εὐμενῆς, οὐχὶ παρὰ αὐτοὺς, φέρεν δὲ τὰ συμβαίνοντα αὐτοῦ παιδείων. οἱ γὰρ πειρασμοὶ ἀλυτοὶ ὄντες, ὡς φῆς, λύονται ὅσα τῆς ἐσωμῆς καὶ ἀνδρίας, τῆς φέρεν τὰ συμπίπτοντα ὅτις αἰμάτων. θεραπεῖα γὰρ ἀρίστη, τῆς ὅσα ἐφ' ἡμῶν ἢ ἐν ἡμῶν φιλοσοφία, καὶ λύσις τῆς ἀναγκῆς, ἀλύτων, ὡς φῆς, ὄντων, ἢ ἐν μὲν τοῖς δικο-

δυσκόλοις ἀνδρά. ἐν δὲ τοῖς δεξιόις, μετριοτήτις· ἢ δὲ καὶ ἡ θεία ῥοπή χεῖρα ὀρέξῃ, ῥᾶον τὰ συμπίπτοντα ὀσσοῦν. ὅπερ εὖ μάλα ἔπισημαίνοντες, ὁ τῆς τῷ Χριστῷ χρησιμῶν ἀειεὶς ἑρμηνεύς, ἔφη· ποιήσει σὺ τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἐκβασιὴν τῆς δυνάμεως ὑπεργαῖν.

Τῷ αὐτῷ στα.

Ἡ εὐχὴ, ἢ ὁ κύριος ἐδίδαξε τοῖς οἰκείοις φοιτηταῖς, οὐδὲν γήϊνον ἔχει, ἀλλὰ πάντα οὐράνια, καὶ εἰς ψυχῆς ἀφέλειαν βλέποντα. οὔτε γὰρ ἀρχὴν οὐ πλοῦτον, οὐ χεῖλος, οὐ ῥόμην, οὐκ ἄλλο οὐδὲν τῆς ῥαδίας μαρμαρινοῦδων ἀπείσθη παιδεύει. ὦν γὰρ καὶ παρόντων ἀπέχουσα κελεύομεθα, τέτοιαι ἀπόντων αἰτεῖν τὴν ἀπόλαυσιν, ἀπειθήν. καὶ αὐτὸ τὸ δοκοῦν μικρὸν εἶναι καὶ ἀσάπτον, μάλιστα μὲν περὶ τῆς θείας λόγῳ ἐδίδξε σοφοῖς ἀνδράσιν ἐφησθαι, τοῦ τὴν ἀσάματον ψυχὴν τρέφοντος, καὶ εἰ τὴν οὐσίαν αὐτῆς τρέπον πινὰ κεραιδὸν καὶ χρυσοῦτος, διὸ καὶ ἔπιούσιος ἄρτος εἶρηται, τῆς οὐσίας ὀνόματος τῆ ψυχῆ μάλλον, ἢ τῷ σάματι ἀρμότιοντος. εἰ δὲ καὶ περὶ τῆς κατήμενου ἄρτε ἔπισημαίνῃ, πνευματικῆς ἀνείη λαμψῆς τε καὶ φιλοσόφου ἀγαθοῦ. ταῦτα πίνου ἀπὸ μὲν ἀ ἐδιδάχθημεν, καὶ μὴ τὰ ῥαδίας σβεννύμενα. ἀθλιότητος γὰρ ἀνείη καὶ ἀνοίας πολλῆς. ταῦτα αἰτεῖν, ἀ κελεύομεν καὶ ἔχοντες ἀποσείσασθαι.

Εὐτονίῳ διακόνῳ.

Εἰ πάντα ποιούτων ἡμεῖς, καὶ πασαν ὑποθέσιν σκαυδάλῃς αὐτὸ φρεμῶν ἀνασώντων, πινὲς ἐθελοχρακοῦτες κακηγοροῦσιν, εἰ καὶ λυπηρὸν ἔστιν,

quos tu depelli posse negas, depulsio, est in rebus aduersis fortitudo, in letis modestia. Quòd si diuinum quoque numen auxiliatam manum porrigat, rerum euentus faciliùs feremus. Quòd cùm optimus oraculorum Christi interpres compertissimum haberet, his verbis usus est, faciet cum tentatione prouentum, vt possitis sustinere.

Eidem. 281.

Oratio ea, quam Dominus discipulos suos docuit, nihil terrenum habet, sed omnia caelestia, & ad animæ utilitatem tendentia. Non enim imperium, non opes & copias, non pulchritudinem, non robur, non aliud quicquam ex his, quæ citò flaccescunt, postulare docet. Nam à quibus, etiã cùm præstò sunt, abstinere iubemur, iis, cùm absunt, vt fruamur postulare, superuacaneum est. Quin hoc etiam ipsum quod paruum esse atque in sensum cadere videtur, potissimum de diuino sermone (qui animam corporis expertem alit, atque in ipsius essentiam quodammodo miscetur, & manat. Vnde etiam super substantialis panis dictus est, substantiæ nimirum vocabulo animæ potiùs quàm corpori congruente) intelligendum esse doctis viris placuit. Atque, vt etiam de quotidiano pane, qui ad tuendum & seruandum corpus accommodatus est, dictum esse demus, ipse quoque, si modum spectes spiritualis efficitur. Etenim nihil præter panem requirere, spiritualis proculdubio, ac præclaræ & philosophicæ mentis fuerit. Quæ cùm ita sint, ea, quæ edoctifumus, postulemus: ac non ea, quæ facile extinguitur. Ingentis enim miseriæ atque amentis fuerit hæc petere, quæ etiam cùm habemus, excutere iussimus.

Eutonio Diacono. 282.

Si nobis quiduis facientibus, atque omnem offendiculi materiam radicibus euellentibus, quidam destinata malitia nos maledictis lacerat, & si hoc molestum est,